

Залавяйки се въ 1859 г. да разгледа въ специална студия „Политиката на Русия и на великитѣ държави“, той заема напълно отрицателно становище по възможността да ни се окаже помощ отъ тия държави, правейки рѣзка отлика между тѣхното поведение по турската проблема и това на Русия. Въ началото на историята и при образуването на европейскитѣ велики сили той вижда пълното господство на разбойнишкото завоевание; и ако съ течение на времето народитѣ на Западъ сж достигнали до една култура, която трѣбва да вдѣхва почитъ и удивление, държането имъ къмъ изостаналитѣ държави и народи остава свършено некултурно и въ пълна зависимостъ отъ военнитѣ и държавни тѣхни смѣтки, а не отъ нѣкаква филантропия. Градейки на дълъгъ личенъ опитъ, и привикналъ да схваща най-сжщественото между много обстоятелства и различни мотиви на действие, Селимински заявява въ увода къмъ тази своя студия: „Всички западни държави, безъ изключение, злорадствуваха при всѣкидневнитѣ нещастия на православнитѣ въ Турция. Тѣ съветваха турското правителство на всички потиснически макиавелщини и съ приторено приятелство лицемѣрно вникваха въ душитѣ на тѣзи наивни народи, дебнейки и тълкувайки мислитѣ имъ споредъ угодата си и предавайки ги на турското правителство. Много видни европейци приеха мохамеданството, за да могатъ да злоупотрѣбватъ чрезъ силата на властта съ православнитѣ народи и да наситятъ алчността си чрезъ нещастията имъ. Случаятъ въ 1848 г. съ унгарцитѣ и други забѣгнаха въ Турция политически лица е безспоренъ доказъ за достовѣрността на това ми твърдение“.

Неумолимъ реалистъ въ преценката на историческитѣ факти изобщо и на балканскитѣ събития частно, Селимински предпазва сънародницитѣ си отъ увлѣчения по обещанията, щедро прѣскани отъ Западъ. „Досега много чужденци сж се приближавали до насъ съ разни политически идеи и съ малки и голѣми обещания. Ала какъ трѣбва да се отнасяме къмъ тѣхъ, за да не си изпатимъ? Преди да се обясня, трѣбва да признаемъ, че ние сме въ сношение съ всички народи въ Турция и извънъ нея — както овцетѣ съ вълцитѣ. Мнозина ни канятъ за единение и единоподушие за известни политически цели, ала каква достовѣрность може да имаме, че въ нуженъ случай ще запазятъ обещанията си?“ И като примѣръ, че ве-